

Julie Klassen

Híd a Temzén

Romantikus *Regények*

Julie Klassen

Híd a Temzén

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Bridge to Belle Island

Copyright © 2020 by Julie Klassen
Originally published in English under the title *The Bridge to Belle Island*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Hungarian translation © Fügedi Tímea

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FÜGEDI TÍMEA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 453 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Első fejezet

1819. április

Benjamin Booker szíve hevesen kalapált, miközben Anglia és Wales Központi Büntetőbíróságán ücsörgött. Végre ítélszék elé került az eddigi legfontosabb ügye, és ezzel esélyt kapott arra, hogy bebizonyítsa a rátermettségét az ügyvédi iroda tulajdonosai előtt.

A tárgyalótermen most is pont ugyanolyan zűrzavar uralkodott, mint máskor: a karzaton nézők és újságírók zajongtak, a tanúk odalént őgyelegve várták, hogy sorra kerüljenek, a parókás ügyvédek és ügyészek úgy heccelték egymást, mint a bokszolók a ringben.

A hatalmas teremben ragyogott a fényesített lambéria, a falat egy stilizált kereszt és korona díszítette az emelvény fölött, ahol a fehér parókás bíró ült a csillogó palástjában. Benjamin bal oldalán tizenkét férfi esküdt gyülekezett a háromemeletes padsorban, hogy meghallgassák a vallomásokat.

Benjaminnek nem volt felszólalási joga a bíróságon, ő a háttérben dolgozott a védelem megalapozásán, így megbízott egy ügyvédet, hogy képviselje a védencét. Leült oldalra, és némán imádkozott a sikerért. Belehasított a büntudat a felismeréstől, hogy mostanában elhanyagolta az imádkozást. Olyan biztosra vette, hogy Susan Stark igazat mondott, hogy az egész karrierjét és hírnevét feltette ennek a pernek a végkimenetelére.

Ami katasztrófális hibának bizonyult.

Az ügy a következő volt: William Stark feleségül vette Susan Wettenhalt, a vagyontalan, de lélegzetelállítóan gyönyörű ifjú lányt. Később azonban a férfi találkozott egy gazdag, évi ötezer

font jövedelemmel rendelkező örökös nővel, és megbánta a döntését. Mivel válást szinte képtelenség volt kieszközölni, úgy döntött, hogy bigámiával vádolja meg a feleségét, hogy megszabaduljon tőle, és most azt állította, hogy rájött: a nő már férjnél volt, amikor ők összeházasodtak.

Ám az asszony bizonyítékokkal támasztotta alá az állítását: bemutatta a férj és a kiszemelt jövendőbelije, az örökös nő leveleit; behívtak egy tanút, aki látta, ahogy ők ketten titokban találkoztak; de még az az újsághirdetés is mellette szólt, amelyet Mr. Stark adott fel, és amelyben jutalmat ajánlott bármilyen Jane Wilson nevű személynek – nagyon gyakori név –, ha tanúskodik az ügyben.

Benjamin személyesen beszélgetett el a lelkésszel, aki egy évvel korábban összeadta Mr. és Mrs. Starkot. Úgy tűnt, minden rendben. Ennek ellenére minden rábeszélőképességét elő kellett vennie, amikor megpróbált meggyőzni egy jó nevű ügyvédet, hogy képviselje a bíróságon a megkárosított feleséget. Mr. Sullivan először visszautasította a felkérését, csak akkor fogadta el, miután Ben biztosította, hogy nyerni fog.

Mr. Knowles, a vád képviselője azzal kezdte, hogy tanúnak szólította a Piccadillyn álló Szent Jakab-templom lelkészét, Susan ugyanis állítólag ott ment férjhez először.

Az egyházfi elővett egy házassági anyakönyvet, amelybe be volt jegyezve Enos Redknap és Sukey Hall egybekelése. A menyasszony neve hasonlított Mrs. Stark leánykori nevére, de nem volt ugyanaz. A lelkész beismerte, hogy nem emlékszik az érintett felekre, és nem tudja azonosítani a padon ülő vádlottat.

Az ügy jól indult.

Ekkor azonban a második tanú, egy bizonyos Mrs. Pruitt, született Jane Wilson Sukey Hallként azonosította a vádlottat, és azt mondta, hogy ő jelen volt az esküvőn.

Sullivant nem érte váratlanul a vallomás.

– Meg tudja erősíteni valaki, hogy ön az a Jane Wilson, aki aláírta a házassági anyakönyvet? – kérdezte.

– A férjem és a húgom természetesen tanúsíthatja, hogy ez a leánykori nevem. – A tanú megérintette az előtte heverő könyvet.

– És ez itt az én nevem a könyvben. Hajlandó vagyok megesküdni rá, hogy ez itt az én kézírásom.

A nő elég meggyőző volt. Benjamin mellkasa összeszorult, kezdett szédülni. *Csak nyugalom, Booker!*, intette magát.

Sullivan bemutatta a hirdetést, amelyet Mr. Stark adott fel, és megkérdezte a tanút, hogy kapott-e bármiféle pénzbeli juttatást a vallomásaért. A nő tagadta, Benjamin azonban remélte, hogy sikerült elültetni a gyanakvást az esküdtek fejében.

Ezt követően egy korábbi fogadótulajdonost szólítottak tanúskodni, és ekkor végre minden tisztázódni kezdett. Ő is Sukey Hallként azonosította Mrs. Starkot. Nem volt jelen az esküvőn, de utána koccintott az ifjú párral az otthonában, Miss Hall ugyanis akkoriban nála lakott.

Benjamin magán érezte Sullivan döbrent és dühös pillantását, ő azonban csak makacsul bámult maga elé, bár forgott a gyomra. Ennyire félreismerte volna az ügyfelét? Kétkedett benne, hogy a felettesei megbocsátanak neki egy ekkora baklövést. Ami még rosszabb: ha elveszíti az állását, az egész hátralévő életében azt fogja hallgatni az apjától, hogy „én megmondtam”.

– Ön is részesedést kap az ötezer fontból, asszonyom? Csakis így lehet! – tiltakozott Mrs. Stark a vádlottak padjáról.

– Sajnos, drágám, semmit sem kapok – felelte vidáman az idős nő. – Manapság egyetlen vasam sincs.

Sullivan feltett pár kérdést az idős tanúnak, remélve, hogy be tudja bizonyítani: a nyolcvan feletti nőt már cserben hagyta az emlékezete, neki azonban még mindig úgy vágott az esze, mint a borotva.

Végül maga Mr. Stark lépett a tanúk padjára.

– Nézze meg ezt a fiatal nőt a vádlottak padján! – utasította Knowles. – Feleségül vette őt?

– Igen, tavaly április hatodikán.

– A férje akkor még élt?

– Igen... ahogy most is. Bár csak mostanában szereztem tudomást a létezéséről.

– Hogyan szerzett róla tudomást, amikor a védelem nyilván

képtelen volt kideríteni? – Knowles ravaszul Sullivanre pillantott, ő pedig újra Benjaminre meredt szikrázó szemmel.

– Apám gyanút fogott, és felkért egy Bow Street-i nyomozót, hogy derítsen ki mindent az újdonsült menyérről – magyarázta Mr. Stark. – Ő jött rá, hogy a tudtomon kívül egy férjes asszonyt vettem feleségül. – Mr. Stark elvörösödött a beismeréstől. – Be-csapott.

Susan könyörögve pillantott az esküdtekre.

– Soha nem kértem egy vasat sem Mr. Starktól, isten engem úgy segéljen! És mindennap a nyakamra járt, hogy legyenek a felesége. Tudta, ki vagyok. Nem titkoltam előle. Mégis elvett.

Kimondta. Épphogy csak vallomást nem tett. Bennek hányingere támadt, rájött, hogy a nő egyenesen a szemébe hazudott, ő pedig minden álnok szót elhitt.

– Ha azt hiszed, hogy hajlandó lettem volna szántsándékkal feleségül venni egy könnyűvérű nőt, aki ezzel bigámiát követ el, súlyos tévedésben élsz.

Benjamin torkát marta az epe.

Sullivan épp csak pár kérdést tett fel Mr. Starknak, és a védelem egyik tanúját sem hívta be. Benjamin tudta, hogy nincs mit tenni. Összeszorult a szíve: a karrierje véget ért. Becepta egy gyönyörű, hazug nő, éppúgy, ahogy Mr. Starkot. Borzalmas kudarcot vallott.

Végül a vádlott a bíróság irgalmára bízta magát, szegénységre és végszükségre hivatkozott, könyörgött, hogy legyenek elnézőek vele.

Az esküdtek rövid tanácskozás után bűnösnek találták. A bíró hat hónap szabadságvesztésre ítélte, és jelképes pénzbüntetést mért ki rá: egy shillinget.

A nő nyilván nem fogja magára vállalni az ügyvéd költségeit. Miután Benjamin bízta meg Sullivant, a cég lesz köteles kifizetni a honoráriumát. Eltökélte, hogy ő fogja állni a kevéske félretett pénzből.

Sullivan dühöngött, megalázva érezte magát ettől a megsemmisítő vereségtől. Azt sziszegte a bajsza alatt, hogy mindenkinek el fogja mondani, hogy Benjamin Booker kezeskedett a nő ártat-

lanságaért, és rábeszélte őt, hogy a józan belátása ellenére is vállalja el ezt az ügyet.

Benjamin nem hibáztathatta emiatt. Ő is mérges volt önmagára, és megalázva érezte magát, rettegett, hogy mit fog szólni Mr. Hardy, amikor tudomást szerez erről az óriási baklövésről. Hamarosan mindenki hallani fog róla, hála a fecsegő nézőknek, a kárörvendő ellenfeleknek és a fürge kezű újságíróknak.

Miközben a vádlottat elvezették, Benjamin nagy nehezen rávette magát, hogy szembenézzen vele.

– Sajnálom, Mr. Booker – mondta a nő. – Nem hittem volna, hogy megtalálják Jane-t, különösen, miután férjhez ment. És hát ki gondolta volna, hogy az az öregasszony még mindig életben van? Évekkel ezelőtt lerombolták a fogadóját. Nos, azért köszönöm, hogy megpróbálta.

– Nem tettem volna, ha tudtam volna, hogy a szemembe hazudott!

– Ó... – sóhajtott a nő bánatosan. – Hiányzik a csodálat, amit régen a szemében láttam! – Visszapislogta a szeméből a váratlan könnyeket. – Az az igazság, hogy Enos hat hónappal az esküvőnk után elhagyott, hogy elcsábíthasson egy opera-énekesnőt, én pedig kénytelen voltam egyedül gondoskodni magamról. Túl későn tudtam meg, milyen veszedelmes alak, így hát megváltoztattam a nevemet, hogy megvédjem magam. Mennyei ajándéknak tűnt, amikor Mr. Stark udvarolni kezdett nekem. Úgy éreztem, hogy nincs más lehetőségem, megint férjhez kell mennem, ha életben akarok maradni.

Igaz egyáltalán valami ebből a történetből?, töprengett Benjamin. Megacélozta magát a nő cselszövései ellen – bár már korábban is így tett volna! –, és lehajtott fejjel, égő arccal kiment a tárgyalóteremből. Füttyögés és kiabálás kísérte.

Benjamin visszament a Norris, Hardy és Hunt Ügyvédi Irodába. Mr. Hardy elment találkozni egy ügyféllel, így Ben kénytelen volt estig várni, hogy beszélhessen vele. Részben rettegett ettől a beszélgetéstől, részben azonban vágyott is rá, mert azt remélte, hogy a mentora felmenti őt, vagy legalább meg fogja érteni.

Addig időzött odabent, hogy majdnem besötétedett, mire ki-

lépett az épületből. A lámpagyújtogatók már meggyújtották az utcalámpákat, amikor átszelte a Lincoln Inn's Fieldet, aztán végigbaktatott a Coventry Streeten A Királynő Képehez címzett fogadóig. Mr. Hardy már régóta ezt a félreeső kocsmát részesítette előnyben a jóval közelebbi Hét Csillaggal szemben, ahová olyan sokan jártak a jogászi kar tagjai közül, hogy már nem lehetett ott nyugodtan beszélgetni, mivel a riválisaik minden szavukat hallották.

Benjamin levette a kalapját, belépett a csendes italozóba, majd körbenézett odabent. A sötét fa, a meleg tűz, a lakályos fülkék és falmélyedések általában kényelmet és kellemes időtöltést ígértek. De nem ezúttal.

Mr. Hardy korábban érkezett, és a szokásos kandallósarkukban ücsörgött egy magas háttámlás padon, szivarfüstbe burkolózva. Az ügyvédi iroda vezető üzlettársa általában nem ivott erősebbet egy fél korsó sörnél, ma este azonban egy pohár whisky állt előtte.

Benjamin megértette. Ő is vágyott rá, hogy egy erős italban keressen enyhülést, de ellenállt a késztetésnek, mivel tudta, hogy a megkönnyebbülés úgyszólván csak rövid ideig tartana, viszont fájdalmas következményekkel járna.

– Nagyon sajnálom, uram. Rettenetesen. Teljes mértékben hittem az ártatlanságában.

Az ötvenöt éves férfi vékony, jóképű arca hirtelen jóval idősebbnek nézett ki a koránál.

– Tudom, hogy hittél benne. Feltetted rá a hírnevedet... és Sullivanét is.

Benjamin elfintorodott kinyílt szájában.

– És most nemcsak a saját szakmai híremet tettem tönkre visszavonhatatlanul, hanem az egész céget is.

Robert Hardy felemelte a kezét.

– Fölösleges újra elcitolni a történeteket. Sullivan megkeresett, és tudósított a részletekről. Kijelentette, hogy többé nem képviseli az ügyfeleinket a bíróságon. Pedig ő az egyik legjobb.

Benjamin leült, körbelengte a citrusos-fűszeres dohányfüst.

– Tényleg nagyon sajnálom, uram. Én...

– Elég a bocsánatkérésből! – csattant fel Hardy. – Sajnálkozással nem oldjuk meg a problémát. Néha tettekre van szükség.

Az éles szavak úgy érték Bent, mintha arcul ütötték volna. Hirtelen megint kisfiúnak érezte magát, aki összehúzza magát az apja rideg feddése hallatán. Vajon Mr. Hardy el akarja bocsátani? Nem vádolta volna érte.

A mentora szemügyre vette Bent, az arca ellágyult.

– Nos, nem fogok még több hamut szórní a fejedre. Már így is eleget ostoroztad magad mindkettőnk helyett. Én azt az átkozott nőt vádolom.

Benjamin bólintott.

– Őszintén hittem neki, uram. Micsoda színésznő! És én micsoda bolond vagyok! Ostoba, hiszékeny bolond.

Az idősebbik férfi felsóhajtott.

– Nem te vagy az első, és nem is az utolsó, akit rászedett egy gyönyörű nő. – Hardy megforgatta az italt a poharában. – De vége. Azt tetted, amit helyesnek éreztél. Sokat kockáztattál azért, hogy megvédj valakit, akit nagyra tartottál, aztán kiderült, hogy érdemtelenre pazaroltad az elismerésedet. Bizonyos értelemben dicséretes tett volt. Bár kétségtelen, hogy meg kell majd fizetned az árát.

A vezető üzlettárs megint felsóhajtott, a tekintete a távolba révedt.

– Micsoda megpróbáltatásokkal teli néhány év áll mögöttem! Elveszítettem a szeretett feleségemet. A lányom nem az elvárásaim szerint ment férjhez. Norris nyugdíjba vonul. Capstone elhagyta Londont, hogy valami vidéki kisvárosban nyisson praxist. Vidéki ügyvéd! Ugye te nem tervezel ilyesmit?

– Soha, uram. Én londoni vagyok, itt születtem, itt is nőttem fel.

Hardy bólintott.

– És most még ez is... Nagy csapás, nem tagadom.

Benjamin lehajtotta a fejét, a füle égett a szégyentől.

Hardy észrevette, áthajolt az asztal fölött, és vigasztalóan megszorította Ben vállát.

– Fel a fejjel! Valahogy majdcsak kibírjuk.

Hardy hátradőlt, és a poharával matatott. Kicsúszott az ujjai közül, kicsurrant belőle pár csepp ital. Ben ritkán látta ennyire szórakozottnak ezt az embert.

Mr. Hardy a karórájára pillantott, és hirtelen felállt.

– Nem vettem észre, hogy már ennyire eljárt az idő. – Felhúzta a kopott, pecsétetes kesztyűjét, amely alig volt jobb Benjaminénél. A fiatalembernek az jutott eszébe, hogy ha nincs asszony a háznál, annak a férfiak öltözéke mindig kárát látja.

– Már egy órája oda kellett volna érnem Cordeliához – tette hozzá Hardy.

Benjamin is felállt, és nyelt egyet.

– Hogy van a lánya? – kérdezte.

– Jól. Szép nagy házuk van. Most már bármelyik nap megszülethet az első unokám.

– Ó... Gratulálok, uram! Korábban is szólhatott volna.

– Nem akartam feltépni a sebeket.

– Szó sincs róla, uram. Örülök a boldogságának, és az önének is.

– Köszönöm.

Benjamin követte kifelé a férfit, befordultak a sarkon, és elindultak a Haymarket Streeten; a ruhájukba beleivódott a kocsmáédes-savanyú szaga.

– Hazakísérem, uram – ajánlkozott Benjamin, mivel tudta, hogy sötétedés után gyakran portyáznak az utcákon rablók.

– Arra semmi szükség.

Benjamin azonban csak gyalogolt tovább mellette. Már évek teltek el azóta, hogy Hardy mellé szegődött, és most úgy érezte helyesnek, hogy egy ilyen nehéz nap után elkísérje.

A St. James's Square-hez közeledve hirtelen lármázást hallottak: egy éjjeliőr kiabált segítségért. Követték a hangját, és befordultak a tér felé.

Egy siránkozó nő jajveszékélése csapta meg a fülüket. A két jogász aggódva összenézett, aztán elsiettek III. Vilmos szobra előtt, majd átvágtak a tér közepét borító gyepen.

A St. James's Square divatos része volt a városnak, és népszerű a gazdag felsőbb osztálybeliek, valamint az arisztokrácia köré-

ben. A szerényebb, déli oldalán húzódó házsort azonban művészek, államférfiak, orvosok és jogászok lakták.

A házak felé közeledve Benjamin meglátott egy idős éjjeliőrt a huszonhármas szám oszlopcsarnokában, az égő lámpások fényében.

Mr. Hardy reszketegen szívta be a levegőt.

– A Wilder-rezidencia... – Benjamin felé fordult, a szája megfeszült. – Itt lakik Percival Norris.

Mr. Norris nem sokkal korábban vonult vissza a Norris, Hardy és Hunt Ügyvédi Irodából, hogy a teljes figyelmét a Wilder-birtoknak szentelhesse, amelynek ő volt az egyedüli hagyatéki gondnoka. Benjamin már jó ideje nem látta őt, csak a nevét az iroda ajtaján, a levelezőlapokon és a rengeteg régi aktán.

Az éjjeliőr mögött egy középkorú szolgáló állt, aki a zsebkenőjébe zokogott.

– Ismerem az úriembert, aki itt lakik – fordult Mr. Hardy a férfi felé. – Mi történt?

– Attól tartok, meghalt, uram.

A szolgáló erre megint jajveszékelné kezdett.

Az ősz hajú őr elfintorodott, és a hüvelykujjával a ház felé bökött.

– Épp most ment be a körzeti rendőrbiztos.

Benjamin a mentorára pillantott, összeszorult a szíve a férfi miatt, akinek már így is olyan sok csapást kellett elviselnie.

– Részvétem, uram.

A rendőrbiztos nem sokkal később kijött a bejárati ajtón. Benjamin felismerte az ifjú Buxtont, akivel néhány régebbi ügy kapcsán találkozott.

– Ó, jó estét, Mr. Hardy és Mr. Booker! – köszönt a férfi, amikor észrevette őket. – Gondolom, hallották, mi történt. Mr. Norrist megölték.

– Megölték? – ismételte Mr. Hardy. – Szent egek! Hogyan? Biztos benne?

– Úgy tűnik – bólintott a rendőr. – Szerintem egy betörő lehetett. Most megyek értesíteni a Bow Street-i nyomozóirodát meg a halottkémet.

– Bemehetek? – kérdezte Mr. Hardy komoran. – Mr. Norris régi barátom volt.

Buxton rendőrbiztos egy darabig habozott, aztán vállat vont.

– Szerintem semmi akadálya. Mivel jogászok, tudják, hogy nem érhetnek hozzá semmihez. A halottkém valószínűleg vizsgálatot fog indítani. – A rendőr meghagyta az éjjeliőrnek, hogy vigyázzon a házra, és elment értesíteni a megfelelő hatóságokat.

– Bekísérem – ajánlkozott Ben.

– Köszönöm, Ben. De menj csak haza! Elég tragédiát láttál már ma – felelte Hardy némi bizonytalankodás után.

– Nem, uram. Ez a legkevesebb, amit tehetek. Nem szabad egyedül maradnia.

Mivel az idősebbik férfi nem tiltakozott tovább, Benjamin elindult a lépcsőn, a tekintetével a kapu zárját vizsgálva.

– Itt nincs jele betörésnek. Van hátsó ajtó?

– Igen – felelte az éjjeliőr. – Tárva-nyitva állt, amikor megérkeztem.

A szolgáló megtörölte az orrát.

– Én vagyok itt a házvezetőnő. Mutatom az utat. – Átvezette őket az épületen a hátsó kertajtó felé. Benjamin Hardy mellett lépkedett, az idősebb férfi arca eltökélten megfeszült. Milyen borzalmas lehet a tudat, hogy nemsokára látni fogja egy barátja holttestét, különösen, mivel az illető erőszakos halált halt! Benjamin torka elszorult a gondolattól. Emlékeztette magát, hogy a mentora nem először szembesül az elmúlással, és jobban hozzászokott, hogy mások tragédiájának a körülményeit végighallgassa, mint amennyire szerette volna.

A hátsó ajtónál megint betörésre utaló nyomokat kerestek, de semmit sem találtak.

– Nem zárjuk mindig kulcsra ezt az ajtót – jegyezte meg a házvezetőnő bocsánatkérően.

– Törtek be ablakot?

– Nem vettem észre. – A folyosó vége felé mutatott. – Az első ajtó jobbra. A szalonban rendezte be az irodáját. – A nő azonban nem ment közelebb, gyorsan visszavonult arra, amerről jöttek.

Az ajtó csukva volt. Mivel Benjamin látta, hogy Hardy elbizonytalanodik, kinyújtotta a karját, és belökte neki.

Odabent egy komódon lámpás égett, megvilágítva a szobát. Egy ősz hajú férfi feküdt arccal az íróasztalra borulva, az egyik orcája az asztallapnak nyomódott, a haja a homlokába lógott, a látható szeme vakon bámult maga elé. A jobb karját kinyújtotta maga előtt az asztalon, egy pisztolyt tartott benne. A bal keze ökölbe szorítva lógott az oldalán.

Mr. Hardy pillantása a fegyverre tévedt.

– Nem is tudtam, hogy volt pisztolya.

Benjamin a döbönt mentorára pillantott, majd megint szemügyre vette a holttestet. Úgy emlékezett Percival Norrisra, mint köpcös, magabiztos, fennhéjázó alakra. Ez most mind semmivé lett. Csak egy halovány porhüvely maradt belőle.

Benjamin szemügyre vette az elé táruló képet.

– Érthető, hogy a rendőr úgy véli, egy betörő ölte meg. Az asztalfiók kihúzva. A kezében pisztoly. Talán hallotta vagy látta, hogy idegen hatolt be a házba, és a fegyveréért nyúlt. Mielőtt azonban lelőhette volna a mocskos gazembert, ő végzett vele.

Hardy körbenézett, az arcán megjelentek a hitetlenkedés ráncai.

– Hogyan? Mivel?

– Nem tudom. – Benjamin sem látott valószínűsíthető fegyvert, kivéve talán az asztalon álló üres kristálypalackot. Sem vér, sem nyilvánvaló sebhely nem utalt a halál módjára.

Aztán észrevette, hogy egy szilánkokra tört pohár darabkái hevernek a földön, a falon pedig egy csík húzódik lefelé. Talán dühében vagy önvédelemből elhajította a poharat?

A fiatal rendőr visszatért.

– A halottkém most már bármelyik pillanatban itt lehet – jelentette be. Megállt az ajtó mellett őrködni, előre-hátra hintázott a sarkán várakozás közben.

Pár perccel később belépett egy magas, harmincöt éves, sötét hajú férfi, de meg is torpant, amikor meglátta, hogy már ketten ácsorognak odabent, a szobában. Ráadásul pont ez a két ember.

Túl fiatal volt még ahhoz, hogy kinevezzék halottkémnek egy ilyen előkelő környéken. Persze mindig is nagy terveket dédelgetett.

– Mit keresnek itt? – ráncolta a homlokát. – Ez egy büntett helyszíne vagy társasági klub?

– Elnézést kérek, uram – felelte összerezzenve a rendőr. – Ismerem őket. Jogászok. Az elhunyt barátai voltak.

A halottkém morcos tekintete fenyegetővé vált.

– Én is ismerem őket, de ez még nem jelenti azt, hogy beengedtem volna ide bármelyiküket is.

– Elnézést kérek, uram. Többé nem fordul elő.

Benjamin ridegen üdvözölte az újonnan érkezettet.

– Jó estét, Reuben!

– Benjamin. – A halottkém halványan biccentett, és metsző pillantást vetett a fiatalabbik jogászra. – Nincs fontosabb dolgod, különösen a történetek után?

Ilyen gyorsan híre ment volna? Benjamin felszegte a fejét.

– Fontosabb, mint egy ember halála?

– Az az én dolgom. Nem a tiéd.

– Akkor jobban tennéd, ha máris nekilátnál.

Reuben sértetten fújta egyet. Szemügyre vette a szobát, az elhunyt testét és a fegyvert.

Benjamin felhívta a figyelmét az összetört pohárra.

Reuben Mr. Hardy felé fordult.

– Gyakran előfordult Mr. Norisszal, hogy poharakat vagdossott a falhoz?

– Nem – felelte Hardy. – Inkább kiüríteni szokta őket, még hozzá gyakran és gyorsan.

– Úgy érti, sokat ivott?

– Attól tartok. – Hardy arca megrándult. – Amikor meghallottam, hogy meghalt, igazából az volt az első gondolatom, hogy sikerült végül halálba innia magát. – Mr. Hardy lesütötte a szemét, mintha kínosan érezné magát az öreg barátja helyett.

Benjamin megglepte a hír. Mr. Hardy még sosem említette neki Mr. Norris alkoholproblémáját, valószínűleg védelmezni akarta a régi üzlettársa hírnevét.

Reuben bólintott.

– Az üres kristálypalack is erre utal. – Kivette belőle a kék üvegdugót, és beleszipantott. – Gin.

Aztán kihúzott egy vékony eszközt a belső zsebéből, hátrasi-mította az elhunyt haját a homlokából, felfedve rajta egy apró vágást, amelyen már megalvadt a vér. Benjamin elfintorodott a látványtól.

A halottkém lehajolt, és szemügyre vette a sebhelyet.

– Apró vágás. Leütötték valamivel.

Mr. Hardy szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Ördög és pokol!

– Talán akkor vágta meg magát, amikor az asztalra zuhant? – mormolta Benjamin.

– Nem hinném. – Reuben lehajolt a halott szája fölé, és megszagolta. – Nem gin. Talán... narancs?

Benjamin a falhoz lépett, végighúzta az ujját a ragacsos nyomon, ahol lecsorgott az ital, és megszagolta. A szobában terjengő bőr-, politúr- és dohányszag ellenére rögtön megérezte a narancs egyszerre édes és savanyú illatát.

– Azt hiszem, narancsbor lehetett.

Benjaminnek nagyon éles volt a szaglása. Hogy ez áldás vagy átok, az mindig a körülményektől függött. Megint körbenézett a helyiségben, de nem látott sem borosüveget, sem másik palackot.

Közelebb lépett az íróasztalhoz, és szemügyre vette Mr. Norris arcát. Több apróság is felkeltette a figyelmét. Szinte hallotta az apja hangját a fejében, miközben megfogalmazta az észrevételeit.

– Látod ott azt a kis nyálát? A habot? És hogy ökolbe szorította a kezét a fájdalomtól? Nem lehet, hogy megmérgezték?

Reuben egy pillanatig a homlokát ráncolva nézte a holttestet, aztán Benjamin felé fordult.

– Te vagy a halottkém, vagy én? Mindig is mondtam, hogy orvoslást kellett volna tanulnod jog helyett. De te sosem hallgattál rám, úgyhogy megköszöném, ha ezúttal megtartanád magadnak a dilettáns véleményedet. Én itt nem látok semmiféle mérget ezen kívül. – Reuben megint megütögte az üres kristálypalackot.

Az arrogáns férfi felegyenesedett, és kihúzta a hátát.

– A hivatalos nyomozás során természetesen mindent alapo-

san ki fogok vizsgálni. Jelenleg azonban eleget láttam ahhoz, hogy tudjam: nem balesettel vagy természetes halállal van dolgunk. – Biccentett a rendőrnek. – Hívja össze a halottkém esküdtszékét!

Reuben megint Benjamin felé fordította a bosszús pillantását.

– Most pedig megtennéd, hogy a mélyen tisztelt Mr. Hardyddal együtt elhagyjátok a helyiséget...?

Amikor a két jogász habozott, a halottkém felemelte mindkét karját, és a dühös liba szárnycsapkodására emlékeztető mozdulattal kikergette a két férfit.

– Ki innen! Senki sem háborgathatja a helyszínt, amíg véget nem ér a halottkémi szemle!

– Látom, a bátyád még mindig igazán elbűvölő – motyogta halkán Mr. Hardy, amikor kiléptek az ajtón.

– Igen – helyeselt Benjamin.

Követték a rendőrt az egyik közeli társalgóba, hogy ott várják meg a Bow Street-i nyomozókat.